



A fost odată ca niciodată o fetiță. Ea și mama ei se iubeau foarte mult. Când a nins pentru prima oară în anul acela, și-au pus amândouă căciulițele împletite, cu formă de căpșuni. Mama i-a arătat fiicei ei cum să prindă fulgi de zăpadă cu limba.

– Fiecare fulg e diferit de toți ceilalți, i-a spus mama fetei ei. La fel cum fiecare om e diferit de ceilalți. Toți simțim tot felul de lucruri uneori, iar asta ne poate face să ne simțim speciali, unici sau singuri. Într-o zi vei înțelege, micuța mea!



– Mereu vor apărea în viața noastră lucruri care ne vor îngreuna inima, ne-o vor pune pe jar sau ne-o vor goli de orice bucurie, a spus mama. Dar nu trebuie să-ți faci griji, pentru că știi deja că lucrurile acestea nu țin pentru totdeauna.

– Și au trăit cu toții fericiți până la adânci bătrâneți, au șoptit împreună mama și fiica ei, ca un cântecel în vântul cald de vară.

– Pentru că nu vom simți fericire în fiecare clipă, dar eu o să fiu întotdeauna mama ta.